

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124372427
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:6124372427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XXXXXXX XXXX, bytom C. XXX/XXX, D., zastúpená splnomocnencom: E. F., nar. X. XXXXXXXXXX XXXX, bytom E. XXXX/X, G., t. č. prechodne C. XXX/XXX, D., o zaplatenie sumy 7.114,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. mája 2025 č. k. 27Csp/114/2024-94, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom III. a IV. výroku potvrdzuje.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie zastavil v časti istiny 1750 €; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.691,17 €, spolu s úrokom z omeškania 13,25 € a úrokom z omeškania 8,75% ročne zo sumy 110,96 € od 13.06.2023 do 28.08.2024, zo sumy 152,40 € od 16.06.2023 do 28.08.2024, zo sumy 152,40 € od 16.07.2023 do 28.08.2024, zo sumy 65,76 € od 29.08.2024 do 13.09.2024, zo sumy 152,40 € od 16.08.2023 do 13.09.2024, zo sumy 43,16 € od 14.09.2024 do 16.10.2024, zo sumy 152,40 € od 16.09.2023 do 16.10.2024, zo sumy 20,56 € od 17.10.2024 do 14.11.2024, zo sumy 152,40 € od 16.10.2023 do 14.11.2024, zo sumy 152,40 € od 16.11.2023 do 14.11.2024, zo sumy 150,36 € od 15.11.2024 do 13.12.2024, zo sumy 152,40 € od 16.12.2023 do 13.12.2024, zo sumy 127,76 € od 14.12.2024 do 17.01.2025, zo sumy 152,40 € od 16.01.2024 do 17.01.2025, zo sumy 105,16 € od 17.01.2025 do 14.02.2025, zo sumy 152,40 € od 16.02.2024 do 14.02.2025, zo sumy 82,56 € od 15.02.2025 do 12.03.2025, zo sumy 152,40 € od 16.03.2024 do 12.03.2025, zo sumy 59,96 € od 13.03.2025 do 15.04.2025, zo sumy 152,40 € od 16.04.2024 do 15.04.2025, zo sumy 37,36 € od 16.04.2025 do 12.05.2025, zo sumy 152,40 € od 16.05.2024 do 12.05.2025, zo sumy 14,76 € od 13.05.2024 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.06.2024 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.07.2024 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.08.2024 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.09.2024 do zaplatenia, úrokom z omeškania 8,65% ročne zo sumy 152,40 € od 16.10.2024 do zaplatenia, úrokom z omeškania 8,40% ročne zo sumy 152,40 € od 16.11.2024 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.12.2024 do zaplatenia, úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 152,40 € od 16.01.2025 do zaplatenia, úrokom z omeškania 7,90% ročne zo sumy 152,40 € od 16.02.2025 do zaplatenia, úrokom z omeškania 7,65% ročne zo sumy 152,40 € od 16.03.2025 do zaplatenia, zo sumy 152,40 € od 16.04.2025 do zaplatenia. Povolil žalovanej zaplatiť istinu s príslušenstvom v mesačných splátkach vo výške 55,- € mesačne, splatných vždy do 20. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok; III. vo zvyšku

žalobu zamietol; IV. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 2, § 232 ods. 3 a 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch.z.“); § 52 ods. 1, 3 a 4, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „O.z.“); § 2 písm. d/, § 7 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka; a poukazom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zn. C-679/18 a zn. C-449/13. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 28.8.2024 domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 7.087,99 eur, zmluvný úrok 2.835,75 eur, úrok z omeškania 13,25 eur, poplatky 27 eur, ročný úrok z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 7.087,99 eur od 13.6.2023 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, uzatvoril so žalovanou Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 2154118047. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 10.100 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s dohodnutým príslušenstvom v splátkach. Dlžníčka svoj záväzok neplnila riadne a včas. Žalobca ju upozornil na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, na ktoré nereagovala a vyhlásil 12.6.2023 úver za splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná neuhradila žiadnu čiastku. Žalovaná istina je rozdiel medzi sumou 1.100 eur a úhradami žalovanej. Úrok z omeškania vyčíslil do splatnosti úveru a ďalej si ho uplatnil od zosplatenia úveru. Uplatnený zmluvný úrok 2.835,75 eur je rozdiel medzi úrokom 3.366,30 eur pri riadnom plnení povinností a zaplateným úrokom 530,55 eur. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky si uplatnil za jeden úkon a to predžalobnú výzvu. Žalobca ako dôkazy predložil: zmluvu o spotrebiteľskom úvere z 15.3.2021, Aktuálny stav úveru ku dňu 31.7.2024, výzvu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 16.5.2023 s doručenkou, výzvu na úhradu dlžnej sumy 12.6.2023 s doručenkou, predžalobnú výzvu z 29.7.2024 s potvrdením o odoslaní, výpočet úroku z omeškania, dáta dopytu na sociálnu poisťovňu. Na dopyt súdu žalobca uviedol, že pred uzatvorením zmluvy overoval pracovný pomer žalovanej a výšku jej príjmu v Sociálnej poisťovni a overoval existujúce záväzky žalovanej z registra záväzkov. Zistil, že jej vymeriavací základ za posledných 12 mesiacov bol 614 eur a preto akceptoval jej príjem 512 eur v čistom. Žalovaná mala v tom čase jeden existujúci úver s mesačnou splátkou 122 eur. Poskytnutý úver bol účelový na refinancovanie úveru. Žalovaná uviedla, že je slobodná a bezdetná. Pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver vychádzal z jej príjmu 512 eur zníženého o sumu životného minima na jednu plnoletú fyzickú osobu 214,83 eur. Doplnil dáta dopytu z registra záväzkov a žiadosť žalovanej o úver z 5.2.2021.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a vydal platobný rozkaz dňa 1.10.2024, voči ktorému podala žalovaná odpor v ktorom uviedla, že je psychiatrická pacientka 14 rokov. V roku 2020 prišla o prácu kvôli svojmu zdravotnému stavu. Nebola schopná splácať úver. Žiadala o možnosť splácať dlh po 100 eur, poslala im aj doklady o svojom zdravotnom stave, ale nevedela sa dohodnúť so žiadnou pobočkou žalobcu. Dlž spláca v mesačných splátkach, teraz už štvrtú splátku. Pripojila dôkaz: kópie troch poštových poukazov. Žalobca navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom súde, na podanej žalobe trvá v celom rozsahu, žalovaná uznáva dlh, nenamietala jeho poskytnutie na základe žiadosti, neprekázala svoje tvrdenia.

Po výzve súdu žalobca vzal žalobu späť v časti zaplatených splátok 875 eur po podaní žaloby. Dňa 28.8.2024 zaplatila 350 eur, a tri splátky po 175 eur dňa 13.9.2024, 16.10.2024 a 14.11.2024. Doplnil špecifikáciu na čo boli zaplatené splátky započítané. Žalovaná zaplatila celkovo sumu 4.726,44 eur z toho 3.851,44 eur do podania žaloby. Žalobca zaplatené splátky 4.726,44 eur započítal na poplatky 308,88 eur, úrok 530,55 eur a istinu 3.887,01 eur. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 6.3.2025 vzal späť istinu 525 eur za tri splátky po 175 eur zaplatené dňa 13.12.2024, 17.1.2025 a 14.2.2025. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 2.4.2025 vzal späť istinu 175 eur, ktorú žalovaná zaplatila dňa 12.3.2025. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 5.5.2025 vzal späť istinu 175 eur zaplatené žalovanou dňa 15.4.2025. Súd konanie čiastočne zastavil v časti istiny 1.750 eur, nakoľko žalobca v tejto časti vzal žalobu späť z dôvodu uhradenia tejto sumy v splátkach žalovanou po podaní žaloby pred prvým pojednávaním (výrok I. rozsudku). Predmetom konania zostalo 5.364,99 eur s príslušenstvom. Žalovaná sa k replike nevyjadrila, ale založila do spisu poštové poukázky o úhrade splátok za rok 2024 6 x 175 eur a za rok 2025 4 x 175 eur a na pojednávaní predložila poštový poukaz o úhrade splátky 175 eur dňa 9.5.2025, spolu 1.925 eur.

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil nasledovaný skutkový a právny stav: Žalobca a žalovaná uzavreli dňa 15.3.2021 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka číslo 2154118047 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej účelový úver na refinancovanie vo

výške 10.100 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 96 mesačných splátkach po 152,40 eur, ročná úroková sadzba bola vo výške 7,5%, RPMN bola 10,3%, dátum splatnosti prvej splátky bol zmluvnými stranami dohodnutý 15.04.2021 a dátum splatnosti poslednej splátky bol 15.3.2029, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola 14.629,82 eur. Splátka sa skladala zo splátky istiny a úveru 140,28 eur a poistenia 12,12 eur. Zmluva obsahovala aj amortizačnú tabuľku. Úverom žalovaná refinancovala úver u žalobcu vo výške 7.905,16 eur. Žalovaná zaplatila prvú splátku 2.100 eur dňa 14.4.2021 a následne zaplatila riadne splátky do 15.1.2022, od 15.2.2022 neplatila splátky v dohodnutej výške, len čiastočne. Z dôvodu omeškania so splátkami žalobca vyzval dňa 16.5.2023 žalovanú na zaplatenie dlžných splátok 714,55 eur a upozornil na možné okamžité zosplatnenie úveru, ak nezaplatí dlžné splátky. Následne žalobca listom z 12.6.2023 oznámil žalovanej, že úver zosplatnil a vyzval k jeho úhrade do 10 dní, od doručenia výzvy. Výzvu doručil žalovanej 15.6.2023. Žalobca doporučeným listom z 29.7.2024 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy pred podaním žaloby. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že v čase poskytnutia úveru pracovala. V tom čase splácala úver po 122 eur, ktorý refinancovala. Pri žiadosti o úver sa jej spýtali len či je slobodná a nemá deti. Možno im oznamovala, že mala čistý príjem okolo 500 eur, nežiadali žiadne výplatné pásky, ani potvrdenia o príjme, nepýtali sa na žiadne výdavky. Nevlastnila, a ani nevlastní, žiadny dom a ani byt. Je psychiatrický pacient od roku 2017, aktuálne má 5 diagnóz. Bola nezamestnaná a v tom období neplatila splátky a začala platiť od priznania plného invalidného dôchodku 460 eur v lete 2024. Lieči sa v Bratislave, mesačne chodí na kontroly a na injekciu, na lieky nedopláca. Býva v dome svojej matky, ktorej prispieva na bývanie a stravu 100 eur mesačne. Platí internet 20 eur mesačne. Požiadala o umožnenie zaplatiť dlh v splátkach do 200 eur mesačne. Splnomocnený zástupca žalovanej, uviedol, že je druhom jej matky, bývajú v spoločnej domácnosti a bol aj pri vybavovaní úveru. Pôvodne si vzala úver na štúdium a potom ho prefinancovala. V tom čase potrebovala 2.000 eur na oblečenie, ale žalobca dal do žiadosti sumu 12.000 eur, ktorú nepotrebovali. V čase podania žiadosti o úver pracovala 3,5 roka. Potom zo zdravotných dôvodov prestala pracovať a 4 roky nesplácala úver. Nemohla sa zamestnať pre svoju diagnózu psychiatrického pacienta, nikde ju nechceli. Dlh na úvere spláca od augusta 2024, kedy jej bol aj priznaný invalidný dôchodok. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalobca ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaná ako spotrebiteľ takto nekonala. Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 2 písm. d/ ZoSÚ a je preto nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obch.z. (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, t. j. § 52 a nasl. O.z. a ZoSÚ. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C-679/18, v ktorom sa uvádza, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premiľčacej dobe. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C-449/13 z ktorého vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy. Informácie pre rozhodnutie veriteľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny

obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Z dikcie zákona posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver logicky vyplýva, že posúdenie s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a samozrejme nevyhnutných mesačných výdavkov žiadateľa. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd v spotrebiteľských sporoch aj bez námietky strany sporu, teda aj bez popretia skutkových tvrdení, je povinný skúmať ex offo okrem iného aj skutočnosť, či veriteľ pred uzavretím zmluvy posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa. Na čo vo svojom vyjadrení na pojednávaní poukázal aj žalovaný. Súd z uvedeného dôvodu dňa 12.9.2024 vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení ohľadne skúmania bonity spotrebiteľa veriteľom s odbornou starostlivosťou. Žalobca na výzvu súdu doplnil skutkové tvrdenia a dôkazy na preukázanie, že skúmal bonitu spotrebiteľa.

K posudzovaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver pristúpil veriteľ len formálne, keď vychádzal len z údajov uvedených žalovanou pred uzatvorením zmluvy. Žiadosť o úver obsahovala údaj o príjme žalovanej 512 eur v čistom, je slobodná, nemá vyživovaciu povinnosť, druh bývania vlastné. Dotazník neobsahoval žiadne údaje o jej výdavkoch, ani splátkach úveru. Z výpisu Eurics súd zistil, že v minulosti požiadala opakovane o úver, pričom 3 x odvolala žiadosť a 1 x bola odmietnutá. Dňa 21.5.2020 ukončila úver z 15.11.2017 prefinancovaním zo sumy 5.106 eur na sumu 6.040 eur, ktorú opätovne prefinancovala od 2.7.2020 na sumu 11.200 eur so splátkou 122 eur mesačne. Z dotazníku súd zistil, že žalovaná bola vyhodnotená, že má príliš krátku históriu a vysoký počet otvorených splátkových úverov za 12 mesiacov. Žalobca vykonal dopyt do Sociálnej poisťovne, ktorá na dotaz, či má žalovaná vymeriavací základ za 12 mesiacov aspoň 614 eur odpovedala áno. Iné dôkazy na preukázanie šetrenia bonity žalovanej žalobca nepredložil. Postup veriteľa nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 ZoSÚ. Veriteľ si nepreveril tvrdenú výšku príjmu žalovanej 512 eur v čistom. Žiadnym spôsobom nezisťoval a teda ani nepreveril, výšku mesačných výdavkov žalovanej (náklady na bývanie, stravu, lieky...), uspokojil sa len so zistením výšky splátok úveru 122 eur mesačne, ktoré zistil z výpisu Eurisc. Postup veriteľa je preto možné hodnotiť podľa ust. § 11 ods. 2 veta prvá a druhá ZoSÚ ako nekonanie s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zároveň hrubé porušenie tejto povinnosti s dôsledkami, ktoré z porušenia vyplývajú, a to jednak zánik oprávnenia od spotrebiteľa vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a jednak bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/2/2019-106 z 27.11.2019, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 26CoCsp/40/2021 z 28.9.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 z 27.10.2016. Z uvedeného vyplýva, že v tu prejednávanej veci bolo predčasné zosplatenie úveru vylúčené, a to s prihliadnutím na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Navyše súd poznamenal, že od podania žiadosti o poskytnutie úveru dňa 5.2.2021 do podpísania úverovej zmluvy 15.3.2021 uplynula doba 6 týždňov, počas ktorej, podľa lustrácie v Sociálnej poisťovni súdom, bol so žalovanou ukončený pracovný pomer dňa 28.2.2021, pričom z ničoho nevyplýva, že by si pred podpisom úverovej zmluvy žalobca vzhľadom na odstup času opätovne overoval pomery žalovanej, či nedošlo k zmene a to napriek tomu, že súdu je z úradnej činnosti známe, že žalobca v iných prípadoch uzatváral úverové zmluvy v krátkej lehote po podaní žiadosti.

V konaní nebolo sporné a bolo preukázané aj prehľadom čerpania a preukázaných zaplatených splátok, že žalovaná čerpala úver vo výške 10.100 eur a zaplatila celkom sumu 5.776,44 eur. Pokiaľ je úver bezúročný a bez poplatkov a žalobca nie je oprávnený ho jednorazovo zosplatiť, je žalovaná povinná zaplatiť sumu 10.100 eur v mesačných splátkach po 152,40 eur. Ku dňu rozhodnutia súdu je splatných 49 splátok k 15. dňu v mesiaci, t. j. splátky v celkovej výške 7.467,60 eur (49 x 152,40 eur), pretože žalovaná zaplatila sumu 5.776,44 eur, súd jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi rozdiel vo výške 1.691,17 eur. Žalobca sa domáha úroku z omeškania od 15.8.2022 do 12.6.2023 vo výške 13,25 eur, v tejto časti súd žalobe vyhovel, nakoľko si ho žalobca uplatnil v súlade so zákonom. Ďalej sa domáha zaplatenia úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 7.087,99 eur od 13.6.2023 do zaplatenia, t. j. od 26 splátky. K tomuto dňu bola žalovaná v omeškanií so sumou 110,96 eur. Súd pri rozhodovaní o tomto nároku priznal žalobcovi úrok z omeškania v aktuálne platnej úrokovej sadzbe ku dňu omeškania jednotlivých splátok a zohľadnil aj úhrady vykonané žalovanou od augusta 2024, kedy začala splácať

dlh v splátkach po 175 eur mesačne (28.8.2024, 13.9.2024, 16.10.2024, 14.11.2024, 13.12.2024, 17.1.2025, 14.2.2025, 15.4.2025). Súd zohľadnil aj úhradu splátky 175 eur, ktorú preukázala žalovaná na pojednávaní poštovým poukazom dňa 9.5.2025 v piatok s tým, že súd priznal úrok z omeškania od 13.5.2025, nakoľko sa splátky spravidla pripisujú na účet žalobcu nasledujúci pracovný deň t. j. 12.5.2025 v pondelok.

Vo zvyšku uplatneného nároku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, t. j. v časti zaplatenej splátky 175 eur, v ktorej žalobca nevzal žalobu späť; v časti istiny ktorá nie je ku dňu rozhodnutia súdu splatná 2.632,39 eur a ktorú je povinná žalovaná splácať v splátkach k 15. dňu v mesiaci po 152,40 eur; v časti príslušenstva, ktoré si uplatnil nedôvodne, nakoľko je žaloba bezúročná a bez poplatkov; v časti uplatneného úroku v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

Žalovaná požiadala o umožnenie zaplatiť dlh v splátkach. Žalovaná poberá plný invalidný dôchodok vo výške 470 eur, je slobodná, býva u matky v jej rodinnom dome, je bezdetná, na domácnosť prispieva sumou 100 eur mesačne, ďalšie výdavky má len s mesačnými kontrolami u lekára v Bratislave. V zmysle rozhodnutia súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je žalovaná naďalej povinná splácať úver v zmysle platnej zmluvy v mesačných splátkach po 152,40 eur k 15. dňu v mesiaci a to až do 15.10.2026, kedy splatí žalobcovi istinu. Aplikačnou praxou sa ustálila možnosť splátok v takom rozsahu, aby istina i s príslušenstvom bola uhradená v lehote do 3 rokov. Vzhľadom na príjem žalovanej, mesačné výdavky, jej osobné a majetkové pomery, súd povolil žalovanej zaplatiť dlh v splátkach po 55 eur mesačne pod hrozbou straty výhody splátok. Takto určenú výšku splátky súd považuje za primeranú, nakoľko žalovaná bude povinná platiť žalobcovi spolu mesačne 207,40 eur (riadnu splátku v zmysle zmluvy 154,20 eur do 15.10.2026 a splátku dlhu 55 eur do splatenia istiny a príslušenstva).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. čl. 17, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že pri rozhodovaní o úspechu v konaní musí zohľadniť celý žalobcom uplatnený nárok ku dňu rozhodnutia 9.964 eur, žalovaná zavinila zastavenie konania v časti istiny 1.750 eur zaplacením splátok po podaní žaloby, preto žalobcovi v tejto časti vznikol nárok na náhradu trov konania, žalobca mal úspech v priznanej časti istiny 1.866,17 eur, úroku z omeškania 13,25 eur t. j. žalobca bol úspešný v 36% a žalovaná mala úspech v konaní 64%, t. j. celkový úspech žalovanej je 28% (64%-36%) a v tomto rozsahu jej vzniklo právo na náhradu trov konania. Súd však žalovanej nepriznal náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že žalovanej v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli. Súd preto v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodol priamo tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 a z 26.10.2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015). Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho III. a IV. výroku podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alebo jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazaním žalovanej na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Dôvodil, že konajúci súd poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia, že žalobca nepreukázal v konaní doposiaľ postup v súlade s ust. § 7 ZoSÚ, teda nebolo preukázané, že žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou a splnil zákonom stanovené podmienky v predzmluvných vzťahoch. Konajúci súd teda vyhodnotil skúmanie bonity zo strany žalobcu ako nedostatočné, najmä v overovaní výdavkov žalovanej, ako aj zdrojov ako žalobca pristupoval k skúmaniu a overovaniu príjmu. Žalobca sa s uvedenými závermi konajúceho súdu nestotožňuje, považuje ich za vecne nesprávne a v rozpore s platnou právnou úpravou. Citoval § 7 ods. 1 a 2 ZoSÚ a uviedol, že pred poskytnutím úveru skúmal platobnú schopnosť žalovanej, a to najmä v kontexte s prihliadnutím na účel úveru, dobu trvania úveru, pričom overoval existujúce záväzky žiadateľa a výšku príjmu žiadateľa. Žalobca predložil počas konania súdu žiadosť o úver, reporty zo SP a EURISC, ktoré preukazovali deklarovaný pracovný pomer a príjem žalovanej a kompletne informácie o úverových záväzkoch žalovanej zo spoločného úverového registra informácií. Žalobca pri skúmaní bonity žalovanej pracoval ďalej s informáciami, ktoré mu boli poskytnuté zo strany žalovanej a vyplývali zo Žiadosti o spotrebiteľský úver – žiadne vyživované dieťa a rodinný stav: slobodná. Rovnako je potrebné zohľadniť skutočnosť, že išlo o úver na refinancovanie predchádzajúcich záväzkov, teda o zlepšenie finančnej situácie žalovanej, preto skúmanie platobnej schopnosti žalovaného možno považovať za dostatočné. Predloženiu reportu EURISC, sú zrejme všetky záväzky žalovaného vrátane ukončených alebo predčasne ukončených

výdavkov a aj prípadná delikvencia žalovanej. Žalobca skúmal záväzky žalovanej z dostupných registrov, pričom ďalšie výdavky žalovanej v čase posúdenia bonity fakticky nie je možné relevantne posúdiť, nakoľko tieto výdavky mohla deklarovať len žalovaná, tá však dobrovoľne neoznámila žiadne iné ďalšie výdavky. Ak by tak žalovaná aj dobrovoľne urobila, žalobca by tieto nemohol objektívne posúdiť, nakoľko by nemal k dispozícii zdroj, ktorý by tvrdenia žalovanej potvrdil alebo vyvrátil. Navyše nie je možné opomenúť povinnosť žalovanej v súlade s ust. § 7 ods. 2 poskytnúť pravdivé informácie na posúdenie schopnosti splácať úver, najmä s poukazom na skutočnosti uvedené v žiadosti o úver v časti výdavkov a vyživovacej povinnosti, na ktoré poukazuje súd vo svojom rozhodnutí. V dôsledku vyššie uvedeného, preto došlo k precizovaniu právnej úpravy a zaviedla sa metodika výpočtu skúmania bonity, aby boli jasné dané zákonné limity a predpoklady výpočtu platobnej schopnosti dlžníkov a predišlo sa tým svojvoľnému zneužívaniu uvedeného inštitútu. Citoval ust. § 7 ods. 41 ods. a/ ZoSÚ a uviedol, že dňa 1.1.2018 nadobudlo účinnosť Opatrenie Národnej banky Slovenska zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len „Opatrenie č. 10/2017“). V zmysle § 1,2 Opatrenia Ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa odseku 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa odseku 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítavajú na obdobie jedného mesiaca. (2) Limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1. V zmysle § 7 ods. 1 Opatrenia § 2 ods. 5 uplatňuje tak, za celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa sa považuje výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 2 ods. 5 prvej vety, zvýšená o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu. S poukazom na uvedenú právnu úpravu postupoval aj žalobca, pričom práve táto právna úprava v sebe subsumuje aj iné životné náklady dlžníkov, ktoré sa majú zohľadňovať percentuálnym zvýšením rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, čo vyplýva zo samotného znenia ods. 1 Opatrenia NBS § 2 ods. 5. Žalobca teda nemusí zisťovať ďalšie skutočnosti od dlžníkov, ktoré by nemuseli byť ani relevantne preukázateľné, tak ako to uvádzal v odôvodnení konajúci súd. Potreba zisťovania iných nákladov (ako napr. životné náklady ako uvádzal konajúci súd) na život v kontexte právnej úpravy je priam absurdná a nezákonná požiadavka. Uvedené tvrdenie podporuje aj Stanovisko NBS k vybraným otázkam týkajúcich sa posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver (zverejnené na webovej stránke NBS), v ktorom NBS uvádza: „Premenná „Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb“ ako súčet vyššie uvedených hodnôt, tak predstavuje celkovú paušalizovanú sumu, ktorá zahŕňa všetky náklady spojené s uspokojovaním základných životných potrieb spotrebiteľa a s ním posudzovaných osôb. Náklady ktoré slúžia na uspokojovanie iných ako základných životných potrieb nemožno zahrnúť. Do vzorca na výpočet ukazovateľa nevstupujú ďalšie, bežné výdavky spotrebiteľa. Pre naplnenie povinnosti veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa, nie je preto nutné skúmať skutočné bežné výdavky na život spotrebiteľa a osôb, voči ktorým ma spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť“ Žalobca postupoval teda v súlade s platnou právnu úpravou, čo deklaroval aj uvedením presného výpočtu skúmania bonity a podmienok a východísk, ktoré pre výpočet presne použil vo svojom vyjadrení z 27.9.2024. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22CoCsp/13/2023 z 27.3.2024 a sp. zn. 8CoCsp/7/2023 z 24.7.2024 (z ktorých citoval), v ktorých odvolací súd v obdobnej veci žalobcu sa stotožnil s jeho výkladom zákonných ustanovení a stanovenými postupmi. Opatrenie NBS ustanovuje v § 5 požiadavky na zisťovanie informácií a predkladanie dokladov o príjmoch spotrebiteľa na účely overovania údajov o príjmoch spotrebiteľa. V ods. 2 ustanovenia sú uvedené alternatívne možnosti pre veriteľov na overovanie zdroja príjmu spotrebiteľov, pričom v písmene g) je uvedená aj možnosť overenia výšky príjmu cestou sociálnej poisťovne. Žalobca v súlade s opatrením NBS a ustanovením § 7 ods. 17 zákona overoval výšku čistého príjmu žalovaného z externých registrov, v tomto prípade zo Sociálnej poisťovne. K jeho overovaniu dochádza v súlade s ust. § 170 ods. 19 č. 406/2003 Z. z. o sociálnom poistení, pričom dopytom veriteľa sociálna poisťovňa poskytne odpoveď na súbor otázok súvisiacich s príjmom spotrebiteľa. Dopyt do sociálnej poisťovne ako relevantný zdroj informácií o príjme spolu so žiadosťou o úver dlžníka predstavuje súbor informácií o čistom príjme dlžníka. Žalobca overoval 110% čistej uvádzanej mzdy žalovanej v sociálnej poisťovni, čím si overoval hodnovernosť jej tvrdení o čistom príjme a zároveň získal informácie na overenie uvedených skutočností z nezávislého zdroja akým je bezpochyby Sociálna poisťovňa. Žalobca má teda zato, že na účely metodiky overovania platobnej schopnosti v časti výšky určenia čistého príjmu žalovanej postupoval správne. Žalobca

poukázal na stanovisko NBS z 28.5.2024, v ktorom NBS poukazovala na potrebu overovanie príjmu práve zo zdrojov sociálnej poisťovne. Žalobca predložil anonymizované znenie uvedeného stanoviska na podporu svojich tvrdení. Čo sa týka opätovného skúmania a overovania príjmu zo strany žalobcu, nakoľko medzi podpisom žiadosti a podpisom zmluvy so žalovaným uplynul viac ako mesiac, žalobca uviedol, že opätovne skúmať príjem nie je jeho povinnosťou, navyše časový úsek nebol veľký a teda uvedené konanie žalobcu považuje za dostatočné. Žalobca tak, aj vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má za to, že dostatočne preukázal splnenie si povinnosti v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a odôvodnenie konajúceho súdu je v rozpore s platnou právnou úpravou v čase uzavretia zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Konajúci súd nemôže arbitrárne posudzovať a vyžadovanie plnenie podmienok, ktoré nie sú stanovené platnou právnou úpravou. Presentovaná argumentácia a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie sú teda neudržateľné. Rozhodnutím o zamietnutí žaloby v časti bol žalobca flagrantným spôsobom ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch. Skutkové tvrdenia a listinné dôkazné prostriedky, predložené žalobcom v súdnom konaní boli plne spôsobilé privodiť žalobcovi procesný úspech. Je preto absurdné, aby takéto konanie zo strany dlžníka bolo v právnom štáte chránené súdnou mocou. Súd svojím rozhodnutím vytvoril pre žalovanú „ideálnu“ pozíciu, v ktorej jej umožnil zmariť vymoženie pohľadávky, pričom vôbec nezohľadnil zjavne nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi. Z tohto hľadiska stráca postup súdu akýkoľvek účel a deformuje samotný zmysel a podstatu súdneho konania. Absolútne a nekritické favorizovanie spotrebiteľa, ktorého sa súd zjavne dopustil, sa vo všeobecnosti vymyká kontrole, je iracionálne a nelegitímne. Je potrebné zdôrazniť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred jeho ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 29.6.2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009; ŠVESTKA, J. - SPÁČIL, J. - ŠKÁROVÁ, M. - HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár. C.H.BECK, Praha 2008, str. 408). V zmysle aktuálneho uznesenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 je potrebné na danú problematiku nazerať nasledovne: „Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty.“ K znakom právneho štátu patrí neoddeliteľne aj princíp právnej istoty (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť z právneho hľadiska posudzované rovnakým spôsobom. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom takýto postup nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04). Právne závery súdu prvej inštancie považuje teda žalobca za zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho neudržateľne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok. Ak súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nezohľadnil vyššie uvedené východiská, potom jeho prístup nemožno hodnotiť inak, ako tendenčný. Z uvedených dôvodov považuje žalobca odvolanie za opodstatnené.

3. Ďalšie podania strán už neboli v odvolacom konaní doručené.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

5. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu súdu prvej inštancie a rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch III. a IV. Predmetom prieskumu

odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobcu v časti zamietol, keď o.i. dospel k záveru, že veriteľ neposúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, preto nie je oprávnený od spotrebiteľky vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a pretože sa jednalo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (v časti v ktorej bola žaloba zamietnutá), a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v príslušnej časti, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v napadnutej časti dopĺňa už iba nasledovné:

6. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa je v našom právnom poriadku zakotvená v § 7 ZoSÚ, pričom ide o transpozíciu čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“). Podľa tohto ustanovenia je veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Zákonodarcu zdôraznil, že dôkazné bremeno pri overení toho, či si veriteľ splnil túto zákonnú povinnosť, je na strane veriteľa (§ 7 ods. 16 písm. b/ za bodkočiarkou ZoSÚ). Splnenie tejto povinnosti je však potrebné vnímať vo všetkých aspektoch súvisiacich s poskytovaním úveru. Povinnosť veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu je pre spotrebiteľa nepochybne viac než podstatná, pretože chráni spotrebiteľa pred rizikami nadmerného zadĺženia a platobnej neschopnosti (porov. rozsudok Súdného dvora Európskej únie /ďalej len „Súdny dvor“/ LCL Le Crédit Lyonnais SA proti Fasihovi Kalhanovi z 27. marca 2014, C-565/12, bod 42). Súdny dvor citovanú smernicu vykladá tak, že „existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa spotrebiteľ najmä z dôvodu nevedomosti nebude dovoľávať právnej normy určenej na jeho ochranu (rozsudok z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 65, ako aj citovaná judikatúra)“ (rozsudok Súdného dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK z 5. marca 2020, C-679/18, bod 22). Zjednodušene povedané, v mnohých prípadoch je dlžník len laik, ktorý má predstavu o tom, koľko si chce požičať, ale veriteľ je ten, kto má odborné skúsenosti a vedomosti, a vie preto vyhodnotiť aj to, koľko si klient požičať môže, aby to vedel splácať, a právny predpis k tomu v zásade normuje aj metodiku a nástroj na báze vstupných údajov pre konkrétny výpočet (§ 7 ods. 20 a 41 ZoSÚ). Práve s ohľadom na dôležitosť tejto povinnosti sú prísne aj sankcie, ktoré postihujú veriteľa, ktorý túto svoju povinnosť zanedbá (§ 11 ods. 2 ZoSÚ) – v prípade porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou nie je veriteľ oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie úveru a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti sa taký úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti veriteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje aj porušenie § 7 ods. 19 až 42 ZoSÚ. Podľa § 7 ods. 17 písm. b/ ZoSÚ sa vynaložením odbornej starostlivosti rozumie, že veriteľ posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi. Mohlo by sa teda zdať, že postačuje, ak veriteľ preukáže, že nahliadol do príslušných registrov a vyžiadal si od spotrebiteľa a ďalších orgánov príslušné podklady. Je ale zrejmé, že na to, aby bolo možné hovoriť o odbornej starostlivosti, je potrebné preukázať aj odbornosť samu – teda preukázať aj to, že bola platobná schopnosť posúdená správne (boli vyhodnotené všetky údaje a správnym spôsobom bolo na nich prihliadnuté). Zhromaždenie podkladov bez ich správneho a odborného posúdenia by totiž nenaplnilo cieľ, ktorý zavedenie takej povinnosti veriteľa sledovalo – chrániť spotrebiteľa pred nadmernou zadĺženosťou a platobnou neschopnosťou. Napokon je tu tretí aspekt procesu poskytovania úveru, na ktorý je súd povinný prihliadať na účely posúdenia, či veriteľ konal s odbornou starostlivosťou, a to či na základe odborného posúdenia mal byť úver poskytnutý. Napriek prieskumu zo strany veriteľa sa môže stať (a je zrejmé, že sa aj stáva), že dlžník úver splácať

nebude. V takom prípade je potrebné vyhodnotiť, či sa tejto situácii nedalo predísť jednoducho tým, že by veriteľ úver nebol poskytol. Ak totiž veriteľ klientovi úver neposkytne, klient síce finančné prostriedky nezíska, ale ani nič nestratí. V prípade omeškania so splátkami, naopak, nielenže musí poskytnuté prostriedky vrátiť, ale suma sa (častokrát výrazne) navyšuje o úroky, zmluvné pokuty a ďalšie poplatky, na ktoré má veriteľ nárok (ak ho má). Aj na platobnej neschopnosti dlžníkov teda môže veriteľ „zarobiť“, a preto je potrebné vyhodnocovať, či platobnú schopnosť dlžníka mohol už pri poskytovaní úveru racionálne predpokladať alebo nie – jednoducho povedané, či neposkytol úver napriek tomu, že bolo už na začiatku zrejmé, že ho dlžník nebude vedieť splácať. Uvedené platí napriek tomu, že tieto aspekty poskytovania úveru nevyplývajú z doslovného znenia § 7 ods. 17 písm. b/ ZoSÚ. Jednak je potrebné vziať do úvahy slovíčko „najmä“ v § 7 ods. 17 ZoSÚ a jednak je potrebné prihliadať na účel a cieľ čl. 8 smernice, ktorým je nielen ochrana samotného spotrebiteľa, ale aj posilnenie zodpovednosti veriteľa a zabránenie poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru (rozsudok Súdneho dvora CA Consumer Finance z 18. decembra 2014, C-449/13, bod 43). V rozsudku z 18. decembra 2014 vo veci CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, rod. Savary, Florian Bonato C-449/13, Súdny dvor Európskej únie posudzoval predzmluvné povinnosti poskytovateľa úveru, a to povinnosti stanovené v článku 5 (informačná povinnosť a povinnosť poskytnúť vysvetlenie) a v článku 8 (posúdenie úverovej bonity spotrebiteľa) smernice 2008/48/ES. Rozhodol, že ustanovenia smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48/ES zaťažuje spotrebiteľa; jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48/ES; článok 8 ods. 1 smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy. V rozsudku z 10. júna 2021 C-303/20 Súdny dvor Európskej únie k článku 8 smernice 2008/48/ES uviedol, že veriteľ je povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá povinnosť môže prípadne zahŕňať nahliadnutie do príslušnej databázy. Cieľom tejto povinnosti je tiež posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu úveru nebonitným spotrebiteľom (C 449/13, C-58/18, C-679/18). Odborná starostlivosť je preto komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. V neposlednom rade ide aj o odbornú starostlivosť vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potencionálne negatívne taktiež ohrozené. Podľa bodu 26 odôvodnenia smernice by členské štáty mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi, „... Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch.“. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu klienta (akokoľvek správne) by nedávala zmysel, ak by mohol veriteľ poskytovať úvery aj napriek negatívnym výsledkom posúdenia bonity klienta – posúdenie sa predsa vykonáva preto, aby sa zamedzilo poskytovaniu úverov nebonitným klientom. Podľa čl. 23 smernice sú členské štáty povinné stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe smernice a sú povinné prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie pritom musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Taká sankcia, ktorá by veriteľovi hrozila len v prípade nenahliadnutia do príslušných registrov či v prípade úplnej ignorancie akýchkoľvek podkladov nevyhnutných na posúdenie úverovej bonity klienta, by bola zjavne v rozpore s účelom a cieľom smernice a nebolo by ju možné považovať ani za účinnú, ani za primeranú a ani za odrádzajúcu. V štádiu súdneho konania sa dlžník nachádza opäť v pozícii toho slabšieho – dokonca aj právne zastúpený (pozri rozsudok Súdneho dvora Froukje Faber proti Autobedrijf Hazet Ochten BV zo 4. júna 2015, C-497/13, bod 47). Práve s poukazom na znevýhodnené postavenie spotrebiteľa preto Súdny dvor zdôrazňuje povinnosť vnútroštátneho súdu skúmať ex offo porušenie niektorých ustanovení spotrebiteľského práva (napríklad rozsudok Súdneho dvora Radlinger a Radlingerová, už citovaný, bod 62). Tento prístup sa pritom neaplikuje len pri prieskume neprijateľnosti zmluvných podmienok, ale súd je povinný ex offo skúmať aj dodržanie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri prieskume úverovej bonity klienta („... účinná ochrana spotrebiteľa by sa nedala dosiahnuť, keby vnútroštátny súd nebol povinný, hneď ako disponuje na tento účel potrebnými informáciami o právnych a skutkových okolnostiach, preskúmať ex offo dodržanie povinnosti veriteľa stanovenej v článku 8 uvedenej smernice /pozri analogicky rozsudok z 21. apríla 2016, Radlinger a

Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, body 66 a 70/." /rozsudok Súdneho dvora OPR-Finance s.r.o. proti GK, už citovaný, bod 23/). Podľa čl. 288 tretieho odseku Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) smernica zaväzuje všetky členské štáty, ktorým je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý má byť dosiahnutý, pričom ponecháva vnútroštátnym orgánom právomoc, pokiaľ ide o formu a prostriedky. Platí, že smernica sama osebe nemôže zakladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na smernicu ako takú proti nemu nemožno odvolávať (rozsudok Súdneho dvora Dominguez z 24. januára 2012, C-282/10, bod 37). To však nemení nič na tom, že povinnosť členského štátu prijať všetky opatrenia potrebné na dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou je záväznou povinnosťou, ktorú stanovuje čl. 288 tretí odsek ZFEÚ a samotná smernica. Táto povinnosť prijať všetky všeobecné alebo osobitné opatrenia je záväzná pre všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rámci ich právomocí (rozsudok Súdneho dvora Commune de Mesquer z 24. júna 2008, C-188/07, bod 83). Povinnosť posúdiť ex offo dodržanie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri prieskume úverovej bonity klienta predstavuje procesnú požiadavku, ktorá neplatí pre jednotlivcov, ale pre súdne orgány (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora Kušionová z 10. septembra 2014, C-34/13, bod 67, ako aj rozsudok Finanmadrid EFC z 18. februára 2016, C-49/14, bod 35). Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sú vnútroštátne súdy pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice tak, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok, a takto konať v súlade s čl. 288 tretím odsekom ZFEÚ. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je totiž vnútorne spätá so systémom ZFEÚ, keďže umožňuje vnútroštátnym súdom v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené (rozsudok Súdneho dvora Dominguez, vyššie citovaný, bod 24).

Súd rozhodujúci vo veci je povinný (ex offo) sa vysporiadať so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu a v rámci rozhodnutia spotrebiteľovi odôvodniť, prečo preskúmanie jeho bonity veriteľom bolo/nebolo v súlade nielen so slovenskými právnymi predpismi, ale aj normami európskeho práva. Ak vychádzame z myšlienky, že spotrebiteľ nedisponuje potrebnými znalosťami a skúsenosťami na posúdenie jeho možnosti a schopnosti splácať úver v čase jeho poskytnutia, potom nemožno očakávať ani to, že tieto skúsenosti zrazu nenadobudne v priebehu súdneho konania. Odôvodnenie preto musí zodpovedať tomuto základnému predpokladu – spotrebiteľ by mal z rozhodnutia pochopiť aspoň v základoch, čo a prečo veriteľ zisťoval, čo zistil, ako sa s tými skutočnosťami vysporiadal a napokon či to urobil správne, a preto mu mohol úver poskytnúť. (Nález ÚS SR č.k. II. ÚS 530/2024-39)

Vzhľadom na vyššie uvedené závery skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Podľa dôvodovej správy k novele ZoSÚ – zákonu č. 299/2016 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, legislatívnym zámerom bolo obozretné poskytovanie spotrebiteľských úverov veriteľmi, so zohľadnením vzniknutých nedostatkov vyplývajúcich z aplikačnej praxe v tejto oblasti. Sprísnený právny rámec posudzovania schopnosti splácať úver sa vzťahoval už na zmluvy uzatvorené po 1. januári 2017. Ustanovenia § 7 ods. 19 až 42 ZoSÚ predstavovali skonkrétnenie generálnej klauzuly v § 7 ods. 1 ZoSÚ (Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, s účinnosťou 1. 1. 2018 upravilo príslušnú metodiku výpočtov, technické detaily na vykonanie zákona), a teda do vyhodnotenia limitov pre posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, vstúpila aj výslovne upravená položka nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa, a tiež osôb voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť (§ 7 odsek 20 ZoSÚ). Skúmanie bonity predstavuje skúmanie predpokladov splatenia úveru v každom jednotlivom prípade, s ohľadom na individuálne okolnosti (osobnú situáciu spotrebiteľa, výšku úveru, výšku mesačnej splátky a pod.), s cieľom posúdiť, či sú informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 3.12.2025 sp. zn. 8Cdo/49/2025: „...na to, aby veriteľ neporušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nestačí, ak tento iba dopytom v Sociálnej poisťovni (bez ďalšieho) overí (zistí) deklarovaný príjem spotrebiteľa, vo výške postačujúcej na splnenie limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver podľa § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä nie v prípadoch, ak z odpovedí Sociálnej poisťovne pre neho vyplynú určité pochybnosti, ktoré môžu mať dopad na správne vyhodnotenie (posúdenie) bonity spotrebiteľa a jeho schopnosť reálne splácať poskytnutý úver. Splňanie limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limitu na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu spotrebiteľom je potom len nevyhnutnou, nie však jedinou podmienkou, ktorá musí byť splnená na to, aby veriteľa bolo možné považovať za konajúceho s odbornou starostlivosťou“. Aj preto pri splnení limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limitu na

podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu spotrebiteľom (v ust. § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch) zákonodarca použil pojem „môže poskytnúť spotrebiteľovi úver (nie poskytnie)“.

Vzhľadom na zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ, a to s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, je preto potrebné v prejednávanej veci ju vykladať tak, že nepostačovalo na strane spotrebiteľky len zistenie výšky príjmu (overením v Sociálnej poisťovni), zavŕšené lustráciou v úverovom registri, ale zistením i celkového objemu výdavkov, predovšetkým nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb (s prihliadnutím na osobné pomery). Veriteľ si inak nemohol s odbornou starostlivosťou urobiť kvalifikovaný záver o tom, či spotrebiteľka je alebo nie je schopná splácať požadovaný úver. Súd prvej inštancie preto správne poukazoval na to, že dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľky, za účelom posúdenia toho, či spotrebiteľke zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Za dostatočné sa pritom považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o reálnej finančnej situácii žiadateľky. Povinnosť spotrebiteľky poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, nezabavuje povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľky potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľke a tieto náležite vyhodnotiť. V súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho výdavkov, keďže skúmaním výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov, nie je spôsobilé podať úplný obraz o celkovom objeme výdavkov spotrebiteľky, v dôsledku čoho si veriteľ nemôže urobiť záver o tom, či spotrebiteľka je alebo nie je schopná splácať požadovaný úver.

S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie (ktorý správne neaplikoval ust. § 7 ods. 24 ZoSÚ) dospel k správne záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver získaním objektívneho obrazu o jej finančnej situácii, keďže mal v danom prípade preukázané len formálne overenie bonity žalovanej mechanicky kvantifikované s poukazom na Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017, keďže stotožnenie výdavkov na živobytie so životným minimom neposkytuje reálny obraz na základe individuálnej kontroly úverovej bonity spotrebiteľky z hľadiska naplnenia cieľa požiadavky odbornej starostlivosti podnikateľa, ako úroveň špeciálnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od obchodníka pri jeho konaní voči spotrebiteľom so zárukou, že veriteľ bude pri poskytovaní úveru postupovať tak, aby ho do určitej miery chránil pred neschopnosťou splácať úver, keďže primárnym chráneným záujmom je tu ochrana spotrebiteľa pred nezodpovedným poskytnutím úveru. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na absenciu vyhodnotenia komplexu jednotlivých nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľky splatiť úver, rozsah ktorých je daný individuálnymi okolnosťami prípadu, keďže pre záver aby bolo možné hovoriť o odbornej starostlivosti, je potrebné preukázať aj odbornosť samu, teda preukázať aj to, že bola platobná schopnosť posúdená správne, t. j. že boli vyhodnotené všetky údaje a správnym spôsobom bolo na nich prihliadnuté. V kontexte uvedeného súd prvej inštancie ex offo skúmal porušenie ustanovení spotrebiteľského práva, za účelom dosiahnutia účinnej ochrany spotrebiteľky, ktorá vyžaduje preskúmať ex offo dodržanie povinnosti veriteľa stanovenej v článku 8 smernice. Povinnosť posúdiť ex offo dodržanie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri prieskume úverovej bonity klienta predstavuje procesnú požiadavku, ktorá neplatí pre jednotlivcov, ale pre súdne orgány. Nejednalo sa preto o porušenie zásady rovnosti strán a kontradiktórnosti konania, ako ani o nekritické favorizovanie spotrebiteľky, či jej ochranu pred ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou, prípadne nevyváženú preferenciu ochrany spotrebiteľky. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, získaním objektívneho obrazu o jej finančnej situácii, a preto dôsledné nevykonanie takéhoto postupu znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, na ktoré postačuje práve neúplne zisťovanie pomeru medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľky, ktoré je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, aj s prihliadnutím okrem iného na konkrétnu výšku príjmu žalovanej v danom spore (v čase uzavretia zmluvy bez príjmu a bez zamestnania, v čase spísania žiadosti o spotrebiteľský úver príjem 512 eur netto), výšku mesačnej splátky úveru (152,40 eur) a dobu splácania úveru (96 mesiacov). Navyše zákonodarca (v ustanovení § 11 ods. 2 ZoSÚ) definoval ako hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, aj porušenie ustanovení podľa § 7 odsek 19 až 42 (teda aj odsek 20, zohľadňujúci položku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť). Skúmanie bonity klienta predstavuje dôraz pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľky, ktorý je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľky, za účelom posúdenia toho, či spotrebiteľke zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. V

súlade so zásadou efektivity je potrebné zdôrazniť, že prijaté sankcie musia byť účinné, primerané a odradzujúce, a pretože ide o prípad porušenia povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice, sankcia zániku nároku na zmluvné úroky stanovená vnútroštátnou úpravou sa považuje za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48/ES.

V kontexte uvedeného nemohol obstať poukaz žalobkyne na iné rozhodnutia odvolacieho súdu (rozhodnutia KS v Trnave sp. zn. 22CoCsp/13/2023, 8CoCsp/7/2023 /pod touto sp. zn. nedohľadateľné rozhodnutie/), keďže nemožno preferovať doslovný výklad právnej normy pred eurokonformným a ústavnokonformným výkladom, vychádzajúc z individuálnych okolností prípadu a konkrétneho účinného znenia dotknutých ustanovení zákona.

Odvolačná námietka žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie nebola vzhľadom na vyššie uvedené dôvodná.

V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol v napadnutom rozhodnutí rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, pričom vyvodil vecne správne závery. Strana konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/7/2009). Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba považovať taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/98/2017), čo nebol daný prípad.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena tiež právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2010). Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Iné právne významné odvolacie námietky žalobcom v odvolaní vznesené neboli. Všeobecný súd (prvoinštančný aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (postačuje teda ak rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania). Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

7. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami, stotožňujúc sa aj so závermi a dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie vo vzťahu k napadnutej časti, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom III. a IV. výroku podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovanej (ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech) trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, do odvolacieho konania sa nezapojila, z obsahu spisu nevyplýva, že by jej v odvolacom konaní trovy vznikli), o náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)